

MONS
KALLENTOFT

—
DÍVEJ SE, JAK PADÁM

Láska otce k jediné dceři
prochází jako červená nit celou
knihou, čtenáře se hluboce
dotýká a bolí.

MONICA GULLMANOVÁ

HOST

MONS
KALLENTOFT

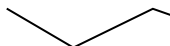
—
DÍVEJ SE, JAK PADÁM

Přeložila Jitka Herčíková

BRNO 2021

Copyright © Mons Kallentoft, 2019
Published by agreement with Ahlander Agency
Cover photo by Mr Doomits / picfair.com
Translation © Jitka Herčíková, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0729-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-0730-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0731-3 (MobiPocket)

Mystériem života je krása.

Agnes Martinová

Zpráva mu přijde ve chvíli, kdy se chystá vyjít z bytu, aby si koupil žiletky.

Zavře za sebou dveře, zastaví se na podestě schodiště, z bytu slyší Rebečiny lehké kroky. Podívá se na mobil.

WhatsApp

Emme, je připojená,

žádnej balkoning nebude, pa pa, sľibuju

Na selfíčku se usmívá. Pózuje u řídce osazeného kovového zábradlí na balkoně hotelového pokoje. Na sobě má bílé tílko, na ramenou i hrudníku je opálená, kolem očí jsou jí vidět světlé kruhy od jejích černých raybanek. Zelené oči má lesklé a zarudlé.

V pozadí je vidět stůl a na něm láhev lehké coly a sklenička s tajícím ledem. Vodku i všechno ostatní, co tam určitě stálo, někdo uklidil, ale dole na fotce jim utekl popelník s nedopalky.

Po straně se rozláhá Středozevní moře, jako tenká tmavá linka na pozadí večerního nebe, která pomalu přechází z modré do jiskřivě růžové a matně oranžové.

Tim si obrázek zvětší.

Pod balkonem mají bazén s bílými kachličkami, takže voda se zdá ledová. Uprostřed vodní plochy zakotvil žlutý koupací kruh a na betonové ploše spí nějaký mladík. Má potetovaná předloktí, vypadá to, jako by se mu na ně přilepilo něco z *Vetřelce*. Vedle něj toulavý mallorský pes chlemtá něco, co jsou nejspíš zvratky.

Je to pěkně komponovaná fotka.

Pošle jí odpověď.

Haha. Jen se opovaž. Užij si to.

Emme mu za chvíli odepíše.

U watch me dad. Me do da jump.

Dívej se, tati. Jak skočím.

Hned nato mu přijde další fotka, tentokrát jde o změt barev a tvarů, jako by ten člověk s mobilem letěl vzduchem.

Emme, naposledy online: dnes v 20.37

Byla jednou jedna pláž a ta pláž je tu dodnes.

Tim Blanck pozvolna kráčí středozezní nocí.

Vodní hladinu čerí šedé vlny. Před nočními kluby v zábavním parku se točí nejrůznější atrakce a paprsky barevných světél dopadají až sem. V zelenomodrém záblesku si všimne obrysů těl, dvojice souložící na břehu. V okamžení je opět skryje tma, jejich svaly i pohlaví, přehřáté a zfetované mozky, tahle chvíle náleží jedině jim. Vrtkavé světlo se obrátí k horám, které na okamžik vysvitnou v dálce.

V hotelových pokojích se svítí, ručníky visící na sušácích vypadají jako vlajky nezávislosti.

Táhne ho to k podniku The Strip.

Tady u pláže se toulají po skupinkách. Jsou to děti i dospělí v jednom těle, na sobě bikiny s hvězdičkami přes bradavky, tílka s výstřihy hlubokými jako propast, šatičky, surfařské šortky ke kolénům, bílé džíny i košile, ruce zvednuté ke stropu, muzika duní v rytmu, pohupují se všichni stejně, a teď se tady ožerem a sjedem, budeme se smát a řvát a tancovat, a pak to zalomíme na zastávce nebo v aleji, všechno naráz.

Jsou tu pospolu. Pozorují ostatní, ostatní pozorují je, narodí se a znovuzrodí.

Někdo tě viděl, Emme. Někdo tě určitě viděl.

Ze začátku, první rok, s sebou Tim všude nosil její fotku, každému ji ukazoval, rozdával kopie, za chvíli ho všude znali a prosili ho, ať je nechá na pokoji. Teď už tu jsou jiní. Těch pár, co si ho pamatuje, se o něj nestará a ti noví ho buď ani nevzali na vědomí, nebo jim leze na nervy, a tak na něj hulákají, ať si jde po svých.

City Lights, Taboo, Pure Lounge Club, tetovací salon Promiň, mami. Chaplin, Zlobivý holky, Tajemství, Červený lev, Crystal, Coco Bongo, Benny Hill a The Strip.

Na pódiu se kroutí ženské rozkroky, nabušení vyhazovači v černých tílkách mají záda posetá pekelně nalitými steroidovými bedary, veksláci prodávají falešné rolexky, všechno je to faleš, nigerijské

prostitutky v hloučcích postávají v uličkách s noži v rukou a čekají na šanci přepadnout netečné opilce, až je noc přezvýchá a vyplivne.

Policie to vidí. Vyčkává. Všude jsou kamery, jenže záznamy se ztrácejí a technika je poruchová.

Tim ty děti skenuje pohledem. Jako by mohla být mezi nimi.

Dneska v noci se v bezpečí neonových světel určitě půjdou vykoupat. Kdyby plavali na špatnou stranu, moře je pohltné stejně jako římskou flotilu cestou domů z Kartága za první punské války.

Napij se, zakuř si, dej si lajničku, zůstaň ještě.

Hulení si sežeň u Inda. U tamtoho?

Dnes už je zítra. Nebo vlastně ještě včera. Arabové prodávají kebab, Číňani laciná plážová lehátka, Jihoameričani uklízejí a Rumuni s Bulhary opravují. Smrad moči a zaschlého alkoholu, čerstvého vychlazeného piva, sladkých drinků a cideru prosycuje vzduch, omamuje komáry i mouchy, hladové a toužící po krvi, která teče na chodnících po rvačkách na nože a v žilách pubertáků.

Kdo tě viděl, Emme?

Neviděla jsi někde tuhle dívku? Nepoznáváš ji? Fotku si nech, ukaž ji kamarádům.

Jasně, strejdo.

Tima často napadá, že Magaluf za srpnových nocí je svědkem zániku i zrození, ale chybí tu sedmý den k odpočinku.

Na pobřeží, které je tu dodnes, mezi horami a řekami, postavili domy jako útočiště štěstí a snů, kde se dá na snech vydělat, všechno je tam dovolené, pokud to neublíží obchodu, a ani v takovém případě se nikdo nezmůže k protestu, protože tak se to místním i turistům líbí. Jsi v zemi bez zákona. Můžeš být někým jiným.

Jednou z těch šťastných.

Euforických.

To je pro všechny nejpřitažlivější. Nadpřirozená schopnost dospívajících. Svět mimo mapy. Tak to bude, a ne že tak to bylo.

Někdo tě o to připravil, Emme.

„Chutná po sladkostech! Jako lízátko! Nahazuju udičku, chytla se. Nemáš něco jako kyselý rybičky?“

„Dejte si ještě, girls, zkuste zelený medvídka. Míchám ten drink sám. Je to můj nejoblíbenější.“

Dva za cenu jednoho.

Ty vole, to má grády. Začínám bejt dost nalitá, sakra, doprdele, to jsem se zřídila, pláž, chce se mi tancovat, jó. „Nalej mi ještě.“

Tim je vidí. Jak se snaží ovládat sami sebe i jeden druhého, odjištěné zbraně, prst tisknoucí spoušť, jak to jen jde. Necháávají se unášet šedými asfaltovými vlnami, neony ozařují pobřeží, paprsky světla znovu dopadají na souložící pár. Zrníčka písku je drou do pohlaví, zítra budou ty drobné oděrky příšerně svědit, válečná zranění, která ukážou v uličce hanby cestou na vodku k snidani, než vyrazí na sluníčko, opalovat se, zopakují si to popáté, pošesté, posedmé.

Nakonec letadla odletí pryč.

Ale za rok se zase vrátí.

Takhle se člověk přibližuje životu, přemítá Tim v potemnělé uličce cestou k autu. Nejdřív se plížíme, pak se vrháme vstříc lásce, doufáme, že se někde schovává. Pohráváme si s myšlenkou, že vytoužená láska existuje.

Posloucháme zvuky za zavřenými dveřmi. To jsou naši milovaní. Blíží se k nám a my odmítáme přestat snít. O lásce, svobodě a zmrtvýchvstání.

Magaluf.

Tady všechno začíná.

Opojení, které může přinést cokoliv.

Magaluf.

Tady to určitě nekončí.

Získáš svůj život zpátky, Emme.

Světlo z červeného štítu hospody Benny Hill prolamuje noční oblohu a tvoří nejasný vzorec. Napadne ho, že snad nikdy neviděl nic krásnějšího. I tam, kde většina vidí jen ošklivost, je krása.

Takhle krásný byl jednou každý z nás.

Jako vývěsní štít na pozadí nebe.

Ani dospělý, ani dítě. Jako svět chystající se vzniknout.

Tak jdeme na to.

Seru na to.

Dívej se, tati

Jojo.

Já skočím

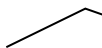
Lékořicovýho panáka?

Nemám ráda lékořici. Vždyť to víte.

Já vím, Emme. Víím to.

Má ji vůbec někdo rád? Jako doopravdy? Kyselé rybičky, chci kurva kyselé rybičky, prosím.

Tati.

Tim si vyjel do hor. Zaparkoval na neosvětleném odpočívadle a dívá se dolů na světla Magalufu. Odtud to vypadá, že vývěsní neon Bennyho Hilla je mnohem tmavší a paprsky z nočního klubu Tivoli bez ustání blikají.

Z kufru auta si vyndá podložku a posadí se přímo na útes. Kameny ho tlačí do kostrče, což mu přijde vhod, poněvadž pocit nepohodlí mu nedá usnout, takže může přemýšlet o čemkoliv.

Dlouho si myslel, že chamtivost má svoje meze, a to dokonce i na Mallorce, v Palmě. Ale nemá. Čtyři profesoři z fakultní nemocnice v Son Espases založili nadační fond pro výzkum rakoviny. Umírající pacienti jim zaplatili pětadvacet tisíc eur výměnou za účast v nově objevené, převratné léčebné kúře, která jim měla zachránit život. Nemocní si vzali půjčky a zastavili domovy, zadlužili se u přátel a příbuzných, aby si mohli léčbu zaplatit. Byl to podfuk. Pilulky byly z cukru a fond jen mašina na peníze pro ty čtyři.

Auta, jachty, baráky, děvky.

Pacienti umírali.

Když noviny *Diario de Mallorca* podvod odhalily, předstírali obyvatelé ostrova pohoršení. Mnozí samozřejmě pohoršení byli. Nikdo

nestojí o to, aby mu připomínali jeho slabosti. Tváří v tvář smrti jsme zranitelní.

V baru Las Cruces ve čtvrti, kde Tim žije, to ale nikoho nevzrušovalo. Krčili rameny a rozumovali, že člověk nesmí zblbnout jen proto, že dostane raka.

Profesoři se pokoušeli prodávat i falešné léky na alzheimera, které prý zastavovaly eskalující proces ztráty paměti a vracely ztracené vzpomínky; byla to léčba pozpátku ve snu.

Tim pozoruje červený neonový nápis.

lliH ynneB

Na útesu zůstane sedět dlouho. Světla Magalufu nikdy nezhasnou, jen se rozplynou v úsvitu, stejně jako Emme.

Cestou do Palmy si pustí stereo.

She moves like she don't care

Smooth as silk, cool as air

Hlas Debbie Harryové v něm vyvolává vzpomínku, jak to všechno začalo.

Emme seděla u kuchyňského stolu, ukazovala mu webové stránky charterové letecké společnosti a tvářila se, jako by vážně a poté ironicky citovala Rilka, z některého jeho textu o umění a zkušenosti mládí, o vnitřním syrovém prožitku.

„Mallorca patří k našim nejoblíbenějším destinacím. Jsou tu tapas bary s příjemnou atmosférou. Zvlněná maková políčka, zelenající se olivové háje, moře, hory a líbezná pláže. To vše ve vyhledávaném středomořském teple — od počátku dubna do poloviny října.“

Podívala se na něj.

„Na Mallorce je všechno,“ předčítala mu. „Od pláží pro rodiny s dětmi přes okouzluující vesničky, rušná letoviška, wellness pobyty, fitness hotely až po velkoměsto Palma. Hotel se nachází na nejlepším místě pro zamilované dvojice, rodiče s dětmi, kamarády nebo celé široké příbuzenstvo.“

„To stačí,“ přerušil ji. „Chápu, o co ti jde, zas tak blbej nejsem.“

„Tati, tohle si ale poslechni. Mallorca je díky mnoha zvláštnostem výjimečná. Například je tu čtrnáctikilometrová pláž v Alcúdií a stará tramvaj ze Sólleru k moři. Vinice a serpentiny kolem Deià a Valldemossy. Nemluvě o Palmě s jejími secesními fasádami, designovými butiky a ohromnou katedrálou.“

Tim nechal její jasný hlas utichnout, vzpomíná si, že zněl jako mnohokrát prané bavlněné povlečení; byla v něm měkkost, kterou dokáže propůjčit jedině čas, starostlivost a snění.

Drží volant pevně, hudba mu v autě duní, musí zůstat vzhůru, teď nesmí usnout.

V dálce zahlédne katedrálu, La Seu, slunce za ní jasně září, chtěl by si sklopit stínítko, ale nechá to být. Ostré světlo a hudba zahánějí spánek.

Latina, Ave Maria

A million and one candle lights

Sezona je v plném proudu. Ostrov se probouzí do dalšího dne, protahuje se, zívá a prohrabuje si vlasy.

Jako první tu byla talajotická kultura, po ní Římané, Byzantinci, Maurové a Aragoňané, kteří na mešitě vystavěli katedrálu. Fašisti, turisté. Sangria, křídově bílé hotelové resorty, hory nenápadně přecházející v údolí, která klesají až k vodě, mořské vlny každý den vytvářejí nové odstíny modré. Pláže s pískem jemným jako prach. Jeskyně bez Kyklopů a Sirén, které by vábily olivovým olejem a vínem. Plavky, promazané pedály, perfektní švih, bekhend.

Za loňský rok šestadvacet milionů turistů, to je o tři miliony víc než předloni. Na letišti Son Sant Joan vzletlo a přistálo dvě stě tisíc letadel.

Ooh, don't you wanna take her

Ooh, wanna make her all your own

Jsou to vpády hord, invaze barbarů do barbarské země, pohání je touha a strach, Tim jim rozumí. Na Mallorce nemají teroristy, bomby, Afghánce s černými kozími bradkami. Tady vládne sluníčko a chlast. Místní památky nejsou takové, že by se bez nich nedokázali obejít. Stačí se uvelebit v lehátku za deset eur denně, pod slunečníkem za pět, a na zimní či jarní povinnosti zapomenout.

Je to ostrov zapomnění, můžeš se ztratit v krásách přírody, zmizet v ukrytých údolích pod horami, pokaždé když vzhlídněš k obloze, mezi tebou a Stvořitelem nestojí nic v cestě, pohlédneš mu do očí a on promlouvá, šeptá, všechno je v pořádku, máš pěkný život, vybral sis správně.

Emme četla dál. V jejím hlase byla znát hluboká ironie, bavlna hrubá jako struhadlo.

„Nesmíme zapomenout ani na to, jak je všechno na Mallorce příjemné zařízení. Dobře udržované pláže, procházky po pobřeží, pohodlné cesty, možnost zapůjčit si kolo nebo potápěčské vybavení, turistické trasy a golfová hřiště — všechno je hned po ruce.“

Tim jede podél moře, vstříc spánku, dolů do města, kolem opuštěných věžáků na Calle Martín Costa, těsně před obchvatem u Son Dameta. Domy mají prázdná tmavá okna, ale stejně to vypadá, jako by přes moře a záliv mrkaly na město a přemýšlely, co to vlastně vidí, jestli vodu, oblohu, nebo kamení.

O těch 3 640 kilometrů čtverečních se dnešního rána dělí se dvěma miliony lidí, většina z nich se probudí aspoň trošičku šťastná. Přestože mají kocovinu, jsou zklamaní a unavení, a okolnosti, zlomyslnosti a ubíhající léta je tlačí k zemi; jsou živí a blízko tomu, co by se dalo nazvat trojjedností štěstí.

Slunce, moře, pláž.

To zpívá Emme?

She's like a millionaire

Walkin' on imported air

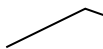
Ooh, it makes you wanna die

Neusínej, Time. Nespí.

Dívej se, jak se koupou, jak si ti lidé užívají slunce.

Don't, zpívá ona

Go insane and out of your mind.

Do předního okna buší studený déšť. Hustě a tvrdě bičuje střechu auta, připomíná to zvuky dychtivě mlaskajícího dítěte. Da da da da.

Přes okna proudí voda, pátý terminál letiště Arlanda je jako rozmazaný. Lidé se zavazadly utíkají před deštěm. Krčí se a bagáž sunou před sebou, proklínají počasí.

Tim vypne motor. Podívá se na ni.

Emme Kristina Blancková; Kristina po jeho matce, jež zemřela, když mu bylo dvanáct.

Na hlavě má sluchátka, jako všichni pubertáci. Ať už jí do uší a do mozku duní cokoliv, Tim to poslouchat nechce. Přehrává si nějaké letní songy, takty plné radostí a zklamání tohoto ročního období. Emme si sluchátka sundá, někdo zrovna zpívá *lean on* jako by se pokoušel překřičet déšť. Podívá se na Tima milým, vděčným pohledem, pak zaloví v kapse a nabídne mu z balíčku extra silných žvýkaček.

„Chceš?“

Tim si jednu strčí do pusy. Emme si počká, až tátu udeří silná chuť máty a obličeje se mu sevře do pokřivené grimasy.

„Vezmi si ještě jednu,“ ušklíbne se na něj. Tim jí žvýkačky vrátí, a než je Emme strčí do kapsy, jednu si dá.

„Bacha, ať ti to nezaleze do rovnátek.“

„Haha, fakt vtipný.“

„Otevři si přihrádku,“ vybídne ji.

Když Emme uvnitř najde velký sáček červených kyselých rybiček, nadšením vyjekne.

Déšť sílí, na pár chvil se rozburácí, pak se zmírní.

„Docela klika, že tomu uletíš, vid’?“

Emme kývne a nasadí si sluchátka, hned je ale sundá a sáček s rybičkami si schová do batohu.

„Když mi vyndáš z kufru tašku a dovezeš mi ji až ke dveřím, tak jen vyskočím a poběžím do haly.“

Tim se usměje.

„Nebo ti otevřu kufr zevnitř a ty si ji vyndáš sama.“

„Please, tati.“

Emme se zatahá za rukáv své saténové růžové bundy. Pohledem ulpí na bílé manžetě, na flíčku od čokolády. Pokrčí nos.

„Měli jsme ji dát do čistírny.“

Vyndá si telefon, pouzdro pletové barvy jí splyne s dlaní. Kontroluje novinky. Z profilu vynikne dokonalá souměrnost čela, širšího nosíku a výrazné brady, její obličej je dílem velkorysé přírody, jeden z mála důkazů existence dobra.

Emme je blondýnka, má rovné vlasy, bohatší než Rebeka. Nedávno se nechala ostříhat, spadají jí akorát pod ramena.

„Musím jít,“ oznámí mu. „Julie se Sofii už čekají uvnitř.“

Tim má sto chutí začít udílet rady. Bud' opatrná, nesmíš nikam sama chodit opilá s neznámýma klukama, vlastně se vůbec neopíjej, radši nic nepij, a opovaž se zkusit drogy. Ale na to už je pozdě, Emme je svá a bude si dělat, co bude chtít, on jí věří, nechal se přemluvit, vždyt sám přesvědčil Rebeku, aby ji pustila na pár dní s holkama na Mallorku, mají týden na to, aby si užily léto, oslavily dobré vysvědčení a zapomněly na to, že za chvíli zase začne škola.

Dostala se na uměleckou školu. Obor design. Kdoví po kom může mít talent.

„Musíme jí věřit.“

„Je ještě hrozně nezkušená, dobře to víš.“

Dávej na sebe pozor.

Tim mlčí, dívá se na dceru, ona si to ticho uvědomí a taky se na něj podívá.

„Co je?“

„Nic.“

„Chceš mi dát školení?“

„Myslíš dobrý rady? Jo, to přesně chci, ale neudělám to. Řeknu ti jen jednu věc. Chtěl bych...“ nechá ta slova chvíli viset ve vzduchu, pozoruje výraz její tváře a pak pokračuje, „aby sis to užila, jak nejvíc to půjde.“

Emme se na Tima usměje, natáhne se k němu a obejmě ho, tělo má pevně i měkké zároveň, ještě nemá tělo ženy, ale už ani dítěte, je jako živoucí bytost pátrající po vlastní formě.

Tim objetí opětuje. S citem, jak to vždycky dělal a dělat bude. Zašeptá jí do ucha „běž už“, ona se mu vymaní z náručí, poposkočí na sedačce, překypuje očekáváním, radostí ze života, z cesty.

Závidí jí to, chtěl by být v její kůži, tohle nikdy nezažil.

Tim otevře dveře do vytrvalého deště.

Vítr nažene do auta pár kapek, Tima to zastudí na tvářích, rychle vystoupí, doběhne ke kufru pro Emminu tašku, ve chvílce má košili i džíny skrz naskrz promáčené.

Černou naditou tašku přistaví ke dveřím spolujezdce, klepne na okénko a svižně auto oběhne, aby se co nejrychleji schoval dovnitř. Emme se mu směje.

„Netvař se tak smutně.“

„Já nejsem smutný.“

„Vypadáš jako zmoklá slepice.“

Má sto chutí zkontrolovat, jestli si nezapomněla vzít pas, kreditku a hotovost, ale Emme by se urazila; radši ji vybídne, aby sklopila stínítko.

„Já už musím jít. Promokne mi taška.“

„To stihneš. Udělej, co jsem řekl.“

Dojde jí, o co jde, sáhne po stínítku, objeví skryš s pokladem. Uchopí bílou obálku s logem pojišťovny, podívá se dovnitř a vypískne, uvnitř je šest zelenohnědých padesátieurovek.

„Mámě ani slovo.“

„*Promise.*“

Naposledy ho obejmě, jen krátce. Pak otevře dveře.

„Počkej, počkej,“ zadrží ji.

Vytáhne mobil a udělá něco neobvyklého, bez dovolení si ji vyfotí, tvář na pozadí přívalového deště.

Emme se zarazí, jako by si náhle něco uvědomila.

„Chceš jít se mnou dovnitř?“ zeptá se ho.

„Vím, že mě tam nechceš.“

„Potřebuju trochu *private space*, tati.“

„To je v pohodě.“

„Určitě?“

Mám jenom tebe, chtěl by jí říct.

Jsi moje jediná dcera.

Jediné dítě.

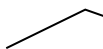
Buď opatrná, chce se mu křičet, dávej na sebe pozor. Máma měla pravdu, vždyť je to bláznovství, celá tahle idiotská cesta.

Mátová příchutí.

Vůně vítězného deště.

Peníze, rybičky.

Emme vyskočí z auta, tašku tlačí před sebou a s batohem v ruce utíká k otočným dveřím.

Lehké vločky se snášejí k zemi ve světle pouličních lamp. Modročervená pruhovaná kombinéza ji omezuje v pohybu, je jí teplo a padá na ni únava, v obchodě Seven-Eleven je hrozné vedro. Za kasou prodává netečný poloviční Mexičan Jorge, postává vedle párků, croissantů, čokoládových muffinů a tříhranných chlebů, co chutnají jako papír.

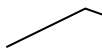
Emme se natáhne na pult, kam až dosáhne, a položí na něj twixku. Poodstoupí o pár kroků, aby na Jorgeho viděla, on něco zamumlá, jakási slova bez významu, nejsou důležitá, takže se vytratí, jsou zapomenuta, nikdo už je nedokáže polapit.

Tim zaplatí a podá sušenku Emme. Společně se uvelebí na vysokých stoličkách u okna, vedle krabicového mléka, v nabídce je bezlaktózové, sójové i polotučné. Emme roztrhne obal a rozdělí se s ním.

„Jedna pro tatínka,“ řekne, „druhá pro Emme.“

Venku sněží a je úplná tma, hodiny ukazují něco po čtvrté, běžný únor. Tu a tam to tak dělají, když jsou s Emme venku, zastaví

se v Seven-Eleven u parku Tegnérlunden, rozdělí se o sušenku, sedí za velkou skleněnou výlohou a vnímají běh času; svět jim patří a zároveň jim nenávratně uniká.

Tim doufá, že hrubé násilí nebude třeba. Nejlíp žádné, ale tihle podvodníci s loděmi obvykle nemívají v hlavě dost mozku na to, aby jim došlo, že hra je u konce, a udělali, co jim poručí.

Hodiny na přístrojové desce ukazují deset minut po páté, venku se ochlazuje. Zastaví kousek od široké Marítimoské ulice. Šesti-proudou silnici tu palmy dělí na dva jízdní pruhy, vedle silnice se v přístavu na stožárech třepotají vlajky. Posádky tam plní lodě nezbytnými zásobami, než se objeví majitel, aby si lodě zkontroloval a vyplul kamsi do Taorminy, užít si *high life*, na Ibiza do klubů za drogami nebo na Riviéru, když zatouží po změně.

Naproti přístavu je hotel Iberostar Gold a klub Opium, vstup je celý pokrytý zrcadly. Nějaký poskok tam zrovna balí do igelitu tabuli se jménem večerního dýdžeje.

Do Opia se vejdou asi tři tisíce lidí, diskotéka dřív patřila Sergiu Generovi, rozenému gamblerovi a později králi zábavního průmyslu, který vládl impériu s obratem — během sezony — milion eur denně. Právě v Opiu jeho lidé natáčeli policajty, které si zval na nedělní dostaveníčka. Měl záběry, jak si užívají s předplacenými prostitutkami a šňupou kokain, ať už jim ho nabídlí v klubu, nebo si dopřáli z vlastních zásob. Díky tomu policie skákala, jak on pískal. Občas v přístavu vyplavala mrtvola některého z Generových konkurentů. Mrtvoly se vznášely na hladině s obličejem obráceným dolů, aby pěkně vynikly jejich roztržštěné lebky.

Tim sevře víčka. Znovu je otevře.

Sergio Gener bručí v Asturii, převezli ho tam z Mallorky kvůli podezření, že jeho lidi vyhrožovali svědkům. Gener chtěl patřit ke

smetánce, ale to je na tady na ostrově dovoleno jen členům starých šlechtických rodin a hotelových dynastií.

U přístavu zaparkuje červený Ford Fiesta a vystoupí z něj muž, na něhož Tim čeká. Jmenuje se Mickel Andersen, je to vysoký hromotluk, Dán, neúspěšný kriminálník, který si nedávno odseděl pět let v Odense za pojistné podvody a ublížení na zdraví. Mickel se rozhlédne, a když usoudí, že ho nikdo nesleduje, vyrazí do přístavu. Kráčí po dlouhém mole až k plachetnici, koupené za peníze, které vylákal z rodiny německého zubaře z Kasselu. Sice mu prodal loď, ale skutečnou leda tak na obrázcích z okázalé reklamy na internetu. Cenu stanovil akorát tak nízko, aby držgreše z Kasselu nezačal mít podezření, že si kupuje neviditelnou kocábku.

Tim otevře dveře. Z palubní přihrádky si vezme bílou obálku, do zadní kapsy zastrčí propisku a přejde ulici. Nepozorovaně vejde do přístavního areálu. Holka v hlídacím budce si ho vůbec nevšímá. Patříčně se na to oblékl, vzal si modré chinos kalhoty, vyžehlenou bílou košili, určitě je přesvědčená, že mu některá jachta patří. Tim kývne na pozdrav několika námořníkům na obrovské plachetnici zdobené zlatem, překročí tlustou hadici, ucítí závan hniloby od popelnic, jedna z lodí má nejspíš rozbitý nebo přeplněný septik.

Dán zabočí doleva na postranní molo, kráčí podél dlouhé řady plachetnic, pak svižně vyskočí na palubu dvoustěžníku.

Tim se rozhlédne po okolních lodích, na jedné mladá holka drhne záď, na další je starší Španěl, sedí v kajutě jachty a vrtá se v čerpadle. Jestli Dán začne křičet, tihle dva ho pravděpodobně uslyší, ale nic nepodniknou. Tady se policie k případům nouze nevolá a vaše starosti jsou jen vaše věc.

Tim dojde až k Dánově lodi. Zvažuje, jestli nebude lepší rovnou skočit na bílou palubu a vejít do kajuty, ale nakonec zůstane na mole a hlasitě zavolá směrem do lodních útrob.

„Mickeli Andersene, jste tam?“

V kabině je ticho.

„Zubař chce svoje peníze.“

Tim předpokládá, že ze dveří každou chvíli vykoukne hlaveň pistole, ale místo toho na palubu vyjde Dán.

„Kdo sakra jste?“

Dívka i muž ze sousedních lodí zpozorní, sledují, co se bude dít.

„Jsem zubařův přítel,“ představí se Tim. „Toho zubaře, co ti zaplatil za loď, ale žádnou nedostal. Chce svoje peníze zpátky.“

Mickel Andersen popojde blíž, zírá na Tima tupým pohledem, snaží se vypadat zlověstně, ale když se kýžený efekt nedostaví, tak couvne, a Tim vstoupí na palubu, stačí mu jeden dlouhý krok, neskáče.

Tim otevře bílou obálku, vyjme z ní dokumenty a podá je Dánovi.

„Podepiš to.“

„Co to je?“

„Smlouva o převodu vlastnického práva. Přepisuješ tuhle loď na zubaře; napadlo mě, že asi nebudeš mít dole v kajutě schovaných tři sta tisíc eur.“

„Tak to ne. Nic nepodepíšu.“

„Ne?“

„Ne, tohle je moje loď.“

Tim odhodí papíry stranou, hbitě vyrazí vpřed a vrazí Mickelu Andersenovi do obličeje zařátou pěst, proti své vůli pocítí úlevu, rád se pere. Dánovi mezi zuby trčí špička jazyka a z koutku úst mu vytéká krev. Zapotáčí se a rukama máchne ve vzduchu, pak se svalí na modrobílý pruhovaný polštář u kormidla.

„Opovaž se tu vykřváct,“ ucedí Tim, „protože tahle loď už ti neříká pane.“

Mickel Andersen silně krvácí. Vzhledne k Timovi, zvažuje, jestli se přít, nebo ne, ale vypadá to, jako by si uvědomil, že pokud jde o tenhle podvod, tuhle loď, tenhle podnikatelský kousek, tudy cesta nepovede.

„Můžeš si samozřejmě vybrat tu těžší, ošidnější variantu, což jsou právníci, policie, žalobci. Dokážeme ti udělat ze života takový

peklo, že budeš toužit po tom, aby ses směl vrátit mezi buzeranty do Odense.“

Dívka a muž ze sousedních lodí se někam vypařili, slunce praží čím dál víc, Timovi stéká po zádech pot. Sáhne do zadní kapsy pro propisku a podá ji Dánovi, ten si ji vezme a podepíše pět k sobě sešitých listů papíru. Vráti smlouvu Timovi.

„Poučil ses?“ zeptá se Tim a uloží dokumenty do obálky.

„Cože?“

„Poučil ses z toho?“

„Co mám odpovědět?“

„Vím já? Máš půl hodiny na to, aby sis to promyslel, potom zmizíš.“

Tim se otočí, jde po mole k autu, znovu přechází Marítimo.

V autě si pustí klimatizaci, protože slunce mezitím rozhicovalo kabinu jako kremační pec, natáhne se k sedadlu spolujezdce, sklopí stínítko a vytáhne jednu z potištěných kartiček, které tam má zastrčené za sítkou. Podrží ji v dlani, ale nechce, nedokáže se podívat na fotku, raději pohled stočí k molu, kde právě zakotvily obří katarány. Potácejí se z nich opilí pasažéři, s žaludkem jako na vodě, celí růžolíci, zatímco večerní várka hostů líně vyčkává ve stínu palem. Tim se nadechne.

Zhluboka.

Na mole se ukáže Dán, na zádech si nese veliký vak a v ruce několik přeplněných igelitek. Tim pošle zprávu Wilsonovi, šéfovi Heideggerovy soukromé vyšetřovací služby.

All taken care of.

Good. Don't forget about tonight.

Zapomněl. Co má být dneska večer?

What?

You know. Duty time.

Tim si nezkouší vzpomenout, vzpomínky málokdy plodí něco dobrého, skupina čekající na další plavbu se promenuje po chodníku v pestrobarevném oblečení, volných šortkách. Dveře do Opia jsou už otevřené, je odsud vidět, jak nějaký chlápek leští černě nalakovaný

barový pult. Tim se podívá do dlaně na kartičku, na fotku ne, přečte si text na zadní straně, jak to udělal už nesčetněkrát předtím.

!FALTANT! Has vist aquesta noia?

!DESAPARECIDO! Has visto a esta chica?

MISSING. Have you seen this girl?

NEZVĚSTNÁ! Neviděli jste tuto dívku?

失踪。你看过这个女孩吗？

DISPARUE. Avez-vous vu cette fille?

ОТСУТСТВУЕТ. Вы видели эту девушку?

FEHLEN. Haben Sie dieses Mädchen gesehen?

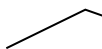
Prosím volejte, následuje jeho telefonní číslo.

Není to nic víc než položka na turistickém menu, banalita, nic zvláštního, přeložit, vytisknout a rychle zapomenout, rád by se podíval na druhou stranu, i když moc dobře ví, co je tam za fotku, vždyť za poslední tři roky rozdál takových kartiček tisíce.

Otočí kartičku. Emme v autě na sedadle spolujezdce, ale na jiném, než je to, které teď vedle něj zeje prázdnotou. Letiště Arlanda, terminál pět je rozpoznatelný i v dešti, strašně prší a ona se usmívá.

Dneska jsou to tři roky, co jsem tě viděl naposledy.

Nezapomněl jsem. Slíbil jsem ti to. Nikdy tě nepřestanu hledat.

Tim vnímá, jak v něm i přes poslední vytoužený hluboký nádech doznívají pocity vyvolané rvačkou. Bílou těžkou záclonu odtáhne stranou, všimne si, že u dveří do domu čeká poslíček z Tonyho pizzerie.

Adamovi dostali hlad. Objednali si pizzu s extra porcí sýra. Kdo má v Palmě chuť na dezert v podobě lajny sněhu, objedná si od

Tonyho donášku do domu. Když si poručí extra „bílý“ sýr, najde v krabici na pizze ležet gram kokainu, bezpečně zabalený do teplu- vzdorného plastového sáčku. Když si řekne o deset kousků pizzy navíc, dostane deset gramů.

Adamovi mají pizzu rádi.

Několik hodin po donášce se manželé začnou prát a křičí tak hlasitě, že sousedům řinčí okna. Adamovic děti se nejdřív bojí, tiše pláčou, ale přes tenké zdi v domě je to zřetelně slyšet. Jejich pláč nabírá na síle, ale nakonec pochopí, že bude lepší mlčet.

Další donáška do domu.

Na ulici je klid, vedro stále vězní lidi uvnitř, Timova staříčká klimatizace sténá a funí, snaží se jeho dvoupokojový byt udržet v přijatelné teplotě.

Tim bydlí v druhém poschodí menšího čtyřpatrového nájemního domu na ulici Calle Reina Constanza, číslo dvacet A. Dům pochází ze sedmdesátých let, stejně jako podstatná část města. Fasádu tvoří čtvercové pláty, které vlhkost během let zbarvila do černa. Z arkýřového okna visí vytrhané elektrické vedení, všech dvacet domovních oken se ukrývá za železnými roletami a okenicemi. Až na ta jeho. On jediný se světlu nevyhýbá, tenhle zvyk si přivezl ze Švédska, a nikdo z jeho sousedů to nedokáže pochopit.

Byt si pronajal od mallorského vydřiducha za pět set eur měsíčně. Za tu cenu se musí spokojit s plesnivou koupelnou, sporákem jen se třemi fungujícími plotýnkami a bojlerem, co dokáže ohřát nedostatečnou vodu nanejvýš na třicet stupňů.

Reina Constanza nestojí za nic.

Som Foners, jak se jejich městská část jmenuje, nestojí za nic.

*The wrong side of the river,
the wrong side of the road.*

Avenida de Gabriel Alomar, jedna z dopravních tepen v Palmě, protínající město jako ventilační šachta, je hlučná a plná sazí. Dokonce i v bytě, kde by ho měl před rámusem ze silnice chránit sousední řadový dům, je slyšet provoz; Tim cítí výfukové plyny smíšené s chemickými výparry z čistírny ve vedlejším vchodě, zápach

motorového oleje z dílen v protějším domě a prskající fritovací olej z kebabového stánku kousek dál v ulici.

Byt si pronajal zařízený. V obýváku má zelenou sedačku se syntetickým potahem a menší kovový stůl zdobený mozaikou. Vzorované tapety pocházejí ještě z doby, kdy dům stavěli, v elektrice to praská. V ložnici má postel s matrací, která se pod ním proboří, jakmile si lehne, aby si odpočinul. Nikde v bytě nejsou žádné Emminy fotky. Ani Rebečiny ne. Nejsou tu s ním. Na něco zapomněl, jak to říkal Wilson? Den ještě neskončil, ale on by si potřeboval vyčistit hlavu, zabořit se do sedačky, zapnout si nahlas televizi, CNN, dívat se na nejnovější exploze, lži, selhání posledního zbytku slušnosti. Skříňky v kuchyni jsou zažloutlé, skrývají omlácené porcelánové nádoby, ale jinak udržuje kuchyň v čistotě, zvláště v tuhle roční dobu, kdy na zbytky jídla pořádají hon krysy, švábi a mravenci. Na záchodě je malé okno, jen tak akorát, aby se dokázal protáhnout ven a skočit odtamtud na střechu, přeběhnout na další, pak přelézt z jednoho balkonu na druhý a z něj seskočit na nádrž, pak dolů na vyprahlou zahradu a odtamtud rychle dál do domu vedoucího na Las Avenidas. Netuší, jestli tam nechávají dveře do zahrady odemčené, ale jsou prosklené, takže pokud by potřeboval, únikovou cestu má.

Doma si schoval železnou zásobu peněz. A flašek, má tu čirý i zbarvený alkohol, víno a v mrazáku jednu láhev ledového oruja, domácí pálenky z hroznů, kterou dostal od vinaře, jemuž přes Heideggera pomohl vyřešit problém.

Rád by si sedl, ale ještě se zdrží u okna, dívá se na ulici, sleduje, jak konečně padá soumrak a spolu s ním i teplota. Ulice se zvolna probouzí. Chilani z prvního patra už si na chodník vynesli židle a Romové z přízemí zotevírali okna. Poklidně si o něčem povídají, Tim se snaží neposlouchat o čem, mumlání mu vyhovuje, místní chudí Španělé a chudí Mallorčané se začínají trousit domů z práce, se svěšenými rameny, kříví v zádech, s vyčerpanými výrazy ve tváři, jsou to obličejové dělníků, ale obličejové šťastné, skončil další den, kdy měli práci, další den v životě *mileuristas*, den, kdy můžou

prostrít stůl, další den plný naděje, že jejich děti se budou mít lépe než oni.

Po šichtě se pár hodin prospí, odpočinou si, poklidí a vyjdou ven, protože den chytne druhý dech, všichni ožijí bez ohledu na to, jak to v práci šlo. Kafe, pivo, pozvolná procházka přes *el barrio*, vyměnit si drby se sousedy, psi štěkají, děti běhají kolem a kopou si míčem o zeď, stromy, navzdory vedru i suchu zelené, se pomalu halí do tmy.

Na to však teprve dojde.

Teď se v Las Cruces scházejí alkoholici. Ti, co tu vysedávají už od rána, zůstanou sedět, a kdo sem dorazil až teď, zdrží se o to déle.

Rozsvítí se bílý vývěsní štít baru s logem Coca-Coly, stroj na ledovou tříšť se roztočí a udržuje vazkou citronádu při životě. Tima napadne, že majitel asi bude uvnitř, je to obtloustlý Andalusan Ramón, který vždycky utírá nádobí do rozedraného hadru a jeho kubánská manželka Vanessa zase natřásá pytlíky s chipsy, aby vypadaly nadýchaně a čerstvě. Prostitutka, která provozuje živnost v bytě nad Las Cruces, dorazí do práce, červenou vespu zaparkuje mezi dvě auta, pozdraví se s chlápky v baru, a aby je potěšila, trošku si stáhne výstřih, než zmizí v útrobách sedmipatrové bytovky.

Nikdo z nich nejezdí na dovolenou. Nemají prachy. Pokud se cestuje, tak jedině domů za rodinou. Každého z nich lze někdy během dne zastihnout doma. Všichni se tu znají a díky tomu se taky ví, kdo o bratříčkování nestojí. Mají za to, že Švéd, *el Sueco*, chce, aby ho nechali na pokoji, i když Tim by mnohem radši patřil k nim, doopravdy, jenže to nikdo nevidí; vědí, kdo je a proč je tady, a je jim ho líto. Nemají z něj strach, z jeho příběhu však ano, a co by mu asi tak měli říct?

Vědí, že se neudálo ani nezjistilo nic nového.

Oni sami taky nestojí o to, aby jim někdo připomínal bolest a stesk, který si nesou v srdci, nechťjí to proto ani způsobovat jemu, vždyť má svých starostí dost, pro něj a pro Emme se tu místo vždycky najde, ale není potřeba mu to opakovat denně, to by nikdo nevydržel, Tim už vůbec ne.

U Adamů došlo na facky, křik a pláč.

Udělá tomu přítrž. Zavolá na ně sociálku.

Ale dneska večer je to přešlo rychle, krátce nato se rodina něčemu společně směje.

Tim je ospalý, vejde do koupelny a z rezavé skříňky nad umyvadlem vyndá balíček diazepamu, vezme si tabletku, vyhne se pohledu do zrcadla a pokouší se soustředit na zápach splašků, zřetelný smrad výměšků stoupající z městské kanalizace, přetížené turistickou invazí. Systém navržený pro čtyři sta tisíc obyvatel musí zvládnout tělesné potřeby dvou milionů lidí, nejlepší bude z koupelny hezky rychle vypadnout.

Postel se pod ním proboří, moře se rozestoupí vedví, pružiny se mu zakousnou do zad, natáhne se pro dálkové ovládání, zapne stropní ventilátor, ten se brzy rozšvelel jako otočné dveře do ráje, rychle zchladí ty, kterým není dovoleno vstoupit, než je pošlou dolů, ke skutečnému ohni, kde je jim teplo, stále tepleji, dokud nevzplanou.

Chemie mu zatemňuje mozek. Slova se rozdrolí dřív, než stihnou zformovat myšlenku, on není nic, není víc než pomíjivá přeháňka slov, která před sebou vzájemně prchají, větrák rozhazuje písmena po ztemnělém pokoji, pizza, křik, děti, znásilnění, škrčení, strach, slova jako bílý prach, slova vířící ve vzduchu, mexická slova, tvoje slova, Emme, která se nedají zachytit, napsaná s chybami, *pa, pa, U watch me*, vydechne, a pak už není nic.

Když se Tim o několik hodin později probudí, je v domě ticho. Za okny padla tma, škvírou mezi záclonami si cestu dovnitř najde jen pár paprsků z pouličního osvětlení.

Rozpomene se, kam dnes večer musí.

Duty time.

Převlékne se do běžového lněného obleku, vezme si bílou košili, na nohy šedé espadrilky. Blond vlasy si prsty učísne na stranu, jsou tuhé a nepoddajné, jako vždycky si dělají, co chtějí, nezávislé království na jeho vlastní hlavě.

V autě cestou do El Arenalu sleduje černou hladinu moře prosvítající mezi nízkými domy v Ciudad Jardín. V Palmské zátoce kotví americká letadlová loď, tmavá a monolitická, jen minimálně osvětlená, přesto na pozadí grafitově šedé noční oblohy zřetelná. Většina ze šesti tisíc námořníků je momentálně na ostrově, dobývají město, chlastají, fetují a šukají. Válečná loď opustí záliv zítra odpoledne, zamíří na Střední východ, do Kataru, za všemi neřešitelnými konflikty mezi lidmi i v lidech samotných, šiitě nebo sunnitě, ropa nebo plyn, vzít nebo nevzít úplatek, dát si lajnu nebo odmítnout, vzdát to nebo se bránit, stisknout spoušť nebo nestisknout. Člověk kotví v černé zátoce, kotevní lano je slabé, kotva nemá váhu, dno tvoří jemný písek, ale nikoho to nezajímá.

Na plážovém pódiu u moře máchá dýdžej jednou rukou ve vzduchu, druhou si tiskne sluchátka k uchu a hlavou kývá dopředu a dozadu v rytmu beatu, který vysílá ke dvěma stovkám posluchačů, co se v El Arenalu sešli na otvírače nového klubu. Ve světle reflektorů probleskuje ženská kůže, vypadá to, jako by dívkám po těle stékala. Všichni se tlačí u podsvíceného baru, pokoušejí se přilákat pozornost vystresovaných barmanů, pití je na účet podniku, toho se musí využít. Klub postavili na pobřeží na nově položených betonových základech a Tim nemá tušení, komu to tady patří, na Mallorce se to nikdy neví s jistotou. Samozřejmě někomu přistály v kapse prachy za stavební povolení, napsalo se to na jakéhosi podnikatele, který posílá peníze na účet regionálního úředníka ve Švýcarsku nebo na Antilách či kam je zvykem je posílat podle dnešních pravidel.

Padesát lehátek v řadě s tlustým světlešedým polstrováním je tu rozloženo podél bazénu zářícího jako modrá obloha za dne. Na pár z nich se usadili starší muži s dlouhými vlasy v bílých kalhotách a tenisových košilích pastelových barev, kteří tu ve společnosti

mladých dívek v kratičkých šatech zdobených flitry a zlatými švy kouří jointy. Holky se zuly z podpatků, zatahují břicha a vystrkují silikonová prsa.

Eskortní servis.

Letní brigáda.

Tim by tu nejradši vůbec nebyl, jenže Wilson to vyžaduje. Při procházce po pláži se u klubu zastavují charteroví turisté a pozorují mumraj, zaujatě, ale bez závisti. Podvědomě tuší, že tahle párty není nic pro ně, VIP akce pouze pro zvané, takové, kteří by nikdy ani špičkou boty nevzkročili do pivního království Megapark, ležícího sotva pět set metrů odtud dál po pláži, kde pět tisíc Němců právě teď loká pivo, ožere se a v nejlepším případě se svalí někde na pláži.

Noc klokotá. Rty líbají vzduch vedle tváří. Těla se o sebe otírají, oči pátrají po těch, kdo něco znamenají nebo by znamenat mohli. Lidé se potkají, nechají se napálit, někdo si na nich namastí kapsu a nakonec na ně chrstne splašky.

Dýdžej to pořádně ohulí, dunění přehluší píseň letošního léta, „Better now“, mladý zpěvák zpívá *better now, you probably think that you are better now*, hosté jsou u vytržení, svíjejí se do rytmu bez ohledu na to, kde v klubu se zrovna nacházejí, vzduch je ztěžklý solí a cigaretovým kouřem, trávou a potem, lakem na vlasy a přehnanou dávkou vody po holení značky Tom Ford.

Dneska je otvíračka.

Vrchol sezony.

Ruce se vlní vzduchem!

MY JSME TADY!

Některé holky z eskortu dostaly zapláceno jen za to, že přišly, hlavně mladé krásné Jihoameričanky a Rumunky s Bulharkami.

Timovi zapípá telefon.

Esemeska od Simone, kolegyně od Heideggera.

Už jsi na místě? Wilson si myslel, že se na to vykašleš.

Jsem tu se samýma kreténama. Příště jsi na řadě ty.

Leda ve snu, Timičku:-)

U vstupu, pod vlajkami s logem Mercedesu, pořizuje paparazzi z novin *Última Hora* fotky všech, kdo sem přicházejí, turisté přemýšlejí, co sem asi dorazilo za celebrity, jestli to stojí za fotku na Instagram, někteří z nich si připraví mobily, vyfotí si usměvavou místní společnost, označí, postují.

Tim si nabídne panáka vodky z podnosu, který kolem něj nese servírka v námořnickém oblečku. Rychle ho do sebe kopne a pohotově si vezme další, než servírka zmizí ve zmeti lidského masa.

Vidí, jak z černého auta vystupuje Juan Pedro Salgado, jak si zapíná si knoflíčky saka. Před rokem a půl se Salgado stal šéfem Policia Nacional v Palmě. Předtím velel Policia Local, nové místo zdědil po snaživci, kterého sem převedeli z Figueres, aby tu bojoval proti korupci.

Snaživec do novin řekl, že u sebe stále nosí nabitou pistoli, je připraven se postavit lidem Sergia Genera, označil je za *pobrecitos*, chudáčky, ale jako chudáček si připadal nejspíš on sám, když přepadli jeho manželku při cestě na oběd do Deià. Maskovaní muži jí drželi pistoli u hlavy a nařídili jí, aby manželovi vyřídila, že je načase ostrov opustit, jinak jí brzy proletí čelem kulka. Snaživec sebral rodinu a vrátil se na pevninu.

Juan Pedro Salgado je velký a statný, oděný do hedvábného obleku šitého na míru. Tim už se s ním setkal. Policia Nacional má na starosti všechny těžší případy. Vraždy, únosy, znásilnění a zmizení. Emmino zmizení. Pár měsíců po nástupu do funkce, přesně rok a půl po Emmině zmizení, Salgado Timovi zavolal a chtěl se s ním setkat. Sešli se u Bosche, posadili se k dlouhému baru, Salgado ho ujišťoval, že nemá ztrácat naději, protože na případ nasadil svoje nejlepší chlapy, ale není to snadné, nemají žádná vodítka. Tim se díval na jeho velké, mohutné tváře a přátelské hnědé oči, přikyvoval a bylo mu jasné, že na celém ostrově není nikdo jiný než on sám, kdo by se skutečně pokoušel Emme najít.

„A co vaše vyšetřování? Pokročil jste nějak?“ zeptal se Salgado.
„Pátráte ještě?“